

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.931 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOHL, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart zich vluchteling op 2 augustus 2000.

Op 19 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juli 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest nr. 129.366 van de Raad van State van 17 maart 2004 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 januari 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 28 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Verzoekster dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is gekend onder nr. 29.984.

Op 9 juli 2008 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1, ten tweede: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

“(…)”.

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft nagelaten een nota in te dienen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt het volgende overwogen:

Aan verzoekster werd reeds op 19 september 2000 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dat herleefde door de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2001. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 129.366 van 17 maart 2004 en is dienvolgens definitief, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten principieel uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatrieerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging kunnen bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing,

als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.